

МАРТИН КОЛЕВ
АНИТА

chitanka.info

Ани беше прекрасна. Запозна ни една обща приятелка — на рождения ден на Шишарката.

— Ани — Свилен. Свилен — Ани.

— Да — отвърна Ани и подаде ръка. — Мисля, че сме се засичали.

— Аха — смънках.

Като недоизтрит кармичен спомен. Хванахме си ръцете и ги държахме близо минута, като че знаехме вече, че тъй или иначе няма смисъл да ги пускаме.

Това се случи преди месец и осемнайсет дена. Не мога да си го представя наистина — как така бях изкарал шестнайсет години без Анита, а сега тези месец и осемнайсет дни ми изглеждаха като целия ми живот. Бяха изпълнени със смисъл. Точно така — каквото и да правехме заедно, имаше смисъл. Оставих зад гърба си мрачната тийнейджърска философия. Дните не ми изглеждаха като въздишки разпиляно време, а като триумф на човешкия дух. И човешкото тяло, естествено. Всъщност, в началото по-скоро на тялото. Сега ако ме накарат да напиша есе от сто и петдесет думи на тема „Какво свърших през август?“, ще започна така: „Прекарах август между завивките. Не, не в спане.“ И не знам колко още реда ще успея да си изсмуча от пръстите, без да се изкуша от неприличните думи.

Защото това беше август. Един лазурно слънчев, напълно пренебрегнат месец, който започваше ежедневно в десет на скамейките пред „Болеро“. Ани идва първа на срещата, с колелото на стъпенка и заобиколена от баби с бели, тъжно гледащи кученца. Прегръщам я силно през бабешко цъкване като от стар будилник, хващам колелото за кормилото, а нея — за ръката, и ги помъквам към вкъщи. Нашите вече са на работа, празният апартамент ни очаква и ни обгръща със здрави бели стени и меки бели чаршафи. Ани пие много кафе — научи ме и мен да пия. Честно казано, всичко бих се научил да правя, само тя да реши да ме научи. Методите на училището нищо не струват щом някой ти обяснява структурата на клетките с различен от този на Анита глас и особено щом трябва да прекараш четирийсет и пет минути на място без уханието ѝ на виолетки.

Нека ви опиша Анита. Тя беше самата прелест, честно! Беше много слаба, все едно през цялото време беше болна, а аз направо си умирам за такива момичета. И наистина може би по начало

боледуваше по-редовно от мен, защото много подсмърчаше. Затова си носеше винаги носни кърпички, които бяха напоени с приятен аромат. Сега като се замисля, може от тях да е идвал този влудяващ мирис — на виолетки. Ани просто винаги ухаеше на виолетки, нали ги знаете онези лилави дражета, които смучеш с велика наслада, докато изтънеят съвсем върху езика и тогава ги схрускваш. Като дете бях луд по виолетките. Майка ми не ми даваше да ги ям, защото съм си развалял така обяда или вечерята, обаче на мен хич не ми дремеше за тях. Взимах си пакетче виолетки от един по-далечен магазин, където продавачите не познаваха майка ми, и изяждах половината на път за вкъщи, а другата — завит през глава в леглото, като се преструвах, че спя. Почнах да се запасявам за черни дни, защото се страхувах, че може да спрат да ги произвеждат — притеснение, което се оказа безпочвено. По-късно майка ми се предаде и също взе да ми купува виолетки, така че ядох двойно повече и езикът ми все беше издайнически оцветен в лилаво. Имам една снимка, но която съм се изплезил, без да се усетя. Когато майка я видя, ме наказва да си легна без вечеря, а аз се прибрах в стаята си и се натъпках с виолетки като за световно. Наистина родителите следват странна логика понякога.

Когато срещнах Ани, вече не взимах дражета толкова често. Не можех обаче да объркам мириса им, който сякаш извираше от кестенявите коси на Ани и от бялата ѝ кожа. Още в началото го усетих и направо превъртях. Не можех да се отделя от приятелката си, вървах плътно до нея, за да не изпусна уханието на сладко, топящо се в устата и оставащо между зъбите. Имах чувството, че всеки път щом приближа устни до тялото ѝ, си навирам носа в пакетче виолетки. Обожавах тялото ѝ, цялото. Но най-вече пъпа. Мисля, че това е най-недооценената вдлъбнатина на човешкото тяло, и то само заради работата, която върши в първите му минути. Пъпът е — нали разбирате — котвата, с чието прерязване ставаме пълноправни жители на земния свят. Понякога ми се струва, че цял живот оставаме свързани с небето чрез една невидима нишка през пъповете и за нея ни издърпват обратно горе, когато ни свърши времето... Освен това пъпът е онази убийствена граница, която свързва целувките и — как се викаше по книгите — *Венериния триъгълник*. Ох, останах без думи!

Към четири следобед, вече страшно изгладнели, хапваме в кухнята. Процесът на излизане от вкъщи си е чиста игра — увивам

ръце около Ани, не я пускам да си ходи, още малко да се понатискаме. „Вашите ей сега ще се приберат“, казва назидателно тя и се опитва измежду настоящите ми пръсти да си намери чантата и кецовете. Примирено помъквам колелетата надолу и караме до спирката до гробищата. Оттам не иска да я изпращам, защото техните не обичали чужди хора вкъщи. Една дълга, разтреперваща целувка и се връщам в света на суката. „По-късно ми звънни!“, провиква се Ани, докато ми маха с ръка.

Така се проточи месецът. Август беше нашият влюбен месец. Не се видяхме само един ден — когато трябваше да води котката на ветеринар. Беше притеснена и не искаше да я придружа. В началото на септември — последните неучебни дни — вече чувствах, че нещата са големи. Това беше първата ми сериозна връзка с момиче — а всъщност и първата въобще, но хайде това да си остане между нас, защото е малко смешно, нали, първият ти път да е бил на шестнайсет.

Неусетно навлязохме във втория етап, когато можехме да си говорим с часове и само от това да се чувстваме безкрайно доволни. Но, честно казано, през цялото време продължавах да си мисля за пъпа ѝ.

Виж, съучениците ми не се радваха много на Анита. Казвах, че я намирали малко странна, но това си беше според мен чиста доза завист. Често ми се обаждаха да се видим вечерта, а аз казвах: „Ще говоря с приятелката си и после ще ви звънна“. Обикновено не си о_(у!)_държах на думата. С Ани се разхождахме привечер, хапвахме дюнери или пица, или от онези страшните хамбургери срещу Новата поща ако не им бяха свършили питките. Чак като я изпратех до спирката с колелото и с една дълга, разтреперваща целувка, звънях да питам другите на коя дискотека ще ходят. Малко ми се сърдеха, но нямаше как — трябваше да свикнат с новото положение. Имах си сериозна връзка.

Ако сте имали и вие такава, знаете, че в комплект с нея вървят и първите сериозни проблеми. Трябва да свикнеш да правиш компромиси и да се нагаждаш към навиците на другия — колкото и глупави да ти изглеждат поначало.

Ето примерно на мен ми беше бая тежко да свикна с нежеланието на Ани да ходим у тях. Първия месец само се чувствах кофти, че по този начин се отнася неангажиращо. А септември сестра

ми се върна от Лондон, нашите си взеха двуседмичен отпуск и трябваше да се разкарваме само по градинки и кафенета. А това въобще не е същото! Разговорите се превърнаха в основно занимание и Ани ме пляскаше щом я погалех малко по-настойтелно по крака под масата.

„Моля те, миличко, моля те“, промънквах, „хайде да идем у вас!“ И имах чувството, че ще се спускам като балон с вода. А пък тя: „Нашите ще се намусят“, „не харесват непознати“, „котката ще те изподраска“. Но я разбирах донякъде, какво да се прави. Докато това с дъжда абсолютно ме озадачаваше.

Първо един път като бяхме в „Бакарди“. Спомням си — четвъртък беше. Анита носеше розовата пола на цветя и черна жилетка. Косата ѝ се беше разрошила леко от силния вятър, но все така блестеше красиво кестеняво и миришеше на виолетки. Седяхме над чашите с горещ шоколад и се гледахме, клатейки глави в ритъма на радиото. Небето вънка беше побеляло нацяло и от вчера насам изглеждаше, като че ще се изсипе усърден порой. Първият голям есенен дъжд. Затова не се учудих, когато няколко сигнални капки забарабаниха по стъклата и сервитьорките се завтекоха да прибират външните маси.

Анита обаче изведнъж се промени. Лицето ѝ застина, оцъкли очи все едно беше изпила три кафета поред, а чашата в ръката ѝ затрепери.

— Какво има, миличко? — притесних се аз.

— Нищо, нищо — заклати глава тя. — Котката май остана на терасата.

— Е. Ще се прибере.

— Не може... да си отвори отвънка.

Реших пак да пробвам старата песен:

— Да идем тогава до вас...

Можеше пък да спре да упорства. Представих си стаята ѝ, пропита цялата от миризма на виолетки, спокойния шум на дъжда през откренат прозорец, чисти бели чаршафи с аромат на „Первол“.

— Не, не — срути се видението с трясък. — Ще си останем тук.

И се усмихна лъчезарно, все едно не валеше.

Нямаше шега, нямаше измама. Дъждът беше дошъл и заедно с него — есента. Хората се умърлушиха, увиха се в шалове. А ние

спряхме да се виждаме. Реших за себе си, че Анита се депресираща като вали.

От последната случка в кафенето бяха минали три дена и три нощи. Звънях ѝ настойчиво, но все изкачваше нещо. Трябвало да отиде до баба си. Да си изчисти стаята. Да свърши една работа (сама). В неделя ѝ писах: „Плийс, хайде да се видим днес!“ След половин час чух заветната мелодийка за получено съобщение. „Вали много. Не ми се излиза...“ Пак разцъках клавишите: „Искаш ли на кино? Дават ми як филм от 8. Мога да те взема от спирката!“ Този път чаках само две минути за отговор: „Ок. Ама направо в без 10 в салона на «Тракия».“

Бях там към седем и половина. Исках поне веднъж да отида на среща преди нея. Взех билети и една „Кола“ и седнах на дивана до прозореца — да гледам навън. Бях подгизнал от непрестанно изсипващата се вода, която и в момента се мъчеше да разбие стъклата на фоайето. Един часовник с черна рамка над гишето за билети закова стрелката за минутите на десет. Хората от предната прожекция почнаха да излизат и оживено да споделят впечатления от видяното.

— Човек, какви бяха тия каскади, т'ва чудо?! Не е истина просто — палеше се един.

— Мамата си трака — съгласи се събеседникът му. — Сериозно...

Стана осем без пет и тъкмо взех да се притеснявам, когато едно такси спря в голямата кафява локва пред „Тракия“. Ани излезе от таксито и махна на шофьора. В началото едвам я познах. Беше се скрила под дълъг черен шлифер и шал, и един жълт дъждобран отгоре. Ега ти работата, това момиче наистина не понасяше да го вали!

Станах да я посрещна. Тя отвори вратата и почна да се развива:

— Извинявай, че закъснях, мило!

Аз взех шала ѝ, мокър като парцал на стирка.

— Да не си настинала? — попитах озадачен.

— Не, не... Нали не е почнал филмът?

— Не е — отвърнах.

Погледът ми беше привлечен от нещо крайно особено. В разрошената коса на Анита, която се появи под дъждобрана и под една плетена шапка, нещо проблесна. Малък бял кичур. Възможно ли беше толкова да се скофтва от дъжда, че да ѝ побелява косата? Или котката ѝ пак беше болна? Знаех, че много я обича.

— Ани... Наред ли е всичко?

— Естествено — отвърна тя с почуда. — Нали ти си тук.

И ме целуна силно.

— Хайде — каза като отделихме устни. — Да не изгървем началото!

Усмивката ѝ сякаш ме заслепи. Купихме си пуканки и си подадохме билетите на късация човек на входа.

Филмът беше много як. Главният герой трябваше да спаси Америка от група ирански терористи, които бяха заложили експлозиви в най-голямата банка и бяха пуснали вирус в Пентагона. Една мацка от ФБР разби вируса и накрая с главния пич се влюбиха. Преследвания не е като да нямаше: с автомобили в Китайския квартал, с камиони по магистралата, с въртолети и подводници, и танкове. На едно от тях, както се бях облегал на рамото на Ани, така се и унесох. Сънувах как белият кичур расте много бързо и се увива около мен като лиана.

— Мило — сръга ме Анито, — виж, качиха се на небостъргача!

Подскочих леко в седалката си и разтърках очи. Още бяхме в тъмния салон, пълен с хора, чиито лица се осветяваха от по-ярките цветове на прожекцията.

— По-добре да се прибиращ... Може пак да завали.

Погледна нагоре и леко присви рамене от погнуса при вида на мраморното небе.

— Няма проблем — отвърнах. — Обичам дъжда.

А тя продължаваше да се оглежда; бас хващам, че ако някое такси минеше с отворени врати, щеше да се хвърли в него.

— А ти?

— Не — каза просто. — Хайде да тръгваме тогава!

Хвана ме за ръка, както аз бях свикнал да правя, и ме повлече нататък. По пътя се опитах да изкопча нещо, намек за неприятностите, от които се притесняваше. Нищо. Едносрични отговори. Често се обръщаше назад, все едно очакваше буреносните облаци да са ни подгонили и всеки момент да ни настигнат. Малката чантичка се удряше глухо в гърба ѝ, натъпкана с шалове, дъждобрани и шапки.

Като стигнахме до спирката на гробищата, вече би трябвало да се е стъмнило, макар че заради многото облаци небето изглеждаше почти същото. Една идея по-мрачно само.

— Аз да взема да почакам с теб автобуса — предложих.

— Не... не хващам автобус — измънка Ани.

— Така ли? — възкликнах учуден.

Бях почти сигурен, че ми е споменавала, че хваща 211 за една спирка.

— Ами всъщност съм малко по-нагоре.

Погледнах в посоката, към която кимна с глава. По протежение на улицата се виждаха само много дървета и зад тях — първите блокове на „Славейков“, високи и страшни като военни летателни устройства.

— В ония блокове ли? — притесних се. — Много страшно изглежда да ходиш сама до там! Хайде да те изпратя поне до входа...

Една светкавица проблесна и се разпръсна над главите ни.

— Не, не — почна пак да клати глава. — Тръгвай си...

Каза го с треперещ глас и ми се стори, че ей сега ще се разплаче. Очакваният гръм прозвуча топовно като гърмеж. Ани обърна глава нагоре с такъв страх в очите, че си помислих, че техните ще слязат с дъжда и ще ѝ се накарат хубаво като ни видят заедно.

— Вече е късно — проплака и тръгна напред.

Без дори да се обърне.

— Почакай! — извиках и я последвах.

Нова светкавица проблесна и освети припкащата напред Анита. В краткия ярък проблясък ми се стори, че виждам едно черно същество да се приближава с подскоци към нас. После отново стана тъмно и то изчезна сред паважа и сенките.

— Ани! — извиках. — Спри! Едно куче идва към теб.

Но тя не ми обърна внимание. Спря и се наведе към земята.

— Лилиту? — промълви. — Какво правиш тук?

Доближих се задъхан и видях онова черно куче. Добре де, беше всъщност едра рошава котка. С бързи крачки отиде до Анита и след един плавен скок се озова в скута ѝ.

Моето момиче прокара ръка по главата на писаната.

— Знам, знам — каза ѝ тихо. — И аз се разтревожих.

Усетих, че капка ме перна по носа. Едра капка, но топла. Присвих колене и наведох глава да огледам Лилиту. Беше наистина много голяма котка, но не затлъстяла, а с едър кокал или нещо такова. Въобще не си я бях представял така. Когато Ани ми говореше за домашния си любимец, си представях малка, бяла пухкава топка, която

не може сама да си отвори вратата на терасата и често боледува. Хич не ми минаваше през ума, че съществува възможност да е по-голяма от тенджерата и да изглежда по-скоро зловеща, отколкото безсилна. И съвсем не млада, защото тази проскубана котка приличаше на стогодишна. Ярkozелените ѝ зеници се обърнаха надясно и щом ме видяха, станаха два пъти по-големи. Тя изсъска и се изправи на крака, а опашката ѝ щръкна като да бях мишка.

Капките почнаха да се разплискват около нас. Внезапно задуха хладният северен вятър.

— Не, Лилиту! — викна Ани, когато котката скочи от скута ѝ и протегна към мен една лапа с дълги извити нокти. — Това е той. Моят любим.

Малко се учудих от това прозвище. Вярно, че аз най-много исках да гледаме на връзката си зряло и официално, но „любим“ звучеше май твърде класически. Като от времето на Шекспир и другите като него. Котката изсъска още веднъж по мой адрес с широко зинала уста и се обърна в другата посока. Погледна към Анита и измяука протяжно.

— Ох — изхлипа тя и погледна котката, след това мен. — Този път наистина я оплесках.

Хванах я за раменете и погледнах зачервените ѝ очи. Пред тях беше паднала малко разрошена коса. Различих още един бял кичур, два пъти по-голям от онзи, който бях видял в киносалона.

— Миличко — казах, — какво става?

Дъждът почна с ненатрапчиво пращане. Капките заподскачаха покрай нас и на никого не му трябваше уверение, че смятат да наложат пълна власт над свечерения град. „Хора“, все едно пищяха по време на полета си, „ходете си по къщите, тази нощ няма да има повече разходки!“

— Лъжи — клатеше глава Ани и подсмърчаше повече от всякога, а аз не носех кърпички да ѝ дам, — всичко беше лъжи...

— Какви лъжи, не разбирам — отвърнах аз.

Гласът ми отекна някъде между капките и остана без отговор.

А Анита бавно почна да се променя под малкия Ниагарски водопад, който се стичаше по тъжното ѝ лице. Кожата ѝ сякаш взе да се бели на малки, тънки корички, все едно си беше надянала маска; да променя цвета си, да потъмнява. Паралелно с това се изменяше и косата ѝ, но не към по-тъмно, а към светло — имах чувството, че

водата измива от главата ѝ боя с цвета на кестен и оставя само побелели, напластени от мокрото косми. Уплашен пуснах рамената ѝ и притаих дъх, защото Ани продължаваше да се променя. Пред очите ми тя бързо се състаряваше, по лицето ѝ една по една плъзнаха дълбоки отчетливи бръчки, а устните ѝ се извиха надолу и се сгърчиха като изгнили резени от праскова. Красивият ѝ блед, болнав цвят продължаваше да се бели и скоро лицето ѝ стана чисто зелено. Някъде отзад онази котка със странното име измяука с гробовна протяжност. А Анита стана още по-малка, защото се прегърби напред. От сладкото ми момиче бяха останали само дългия черен шлифер, който сега ѝ стоеше смешно голям, и топлите ѝ кафяви очи. Ако очите ѝ не бяха пред мен, веднага щях да се закълна, че тази сбръчкана зелена старица с оредяла бяла коса е съвсем друг човек.

— Миличко — каза тя, а гласът ѝ беше станал дрезгав и много по-тих, — трябва да ти призная истината! Лъжи, всичко беше лъжи. Аз не съм на шестнайсет години — а на шестстотин. Идвам от древен еврейски вещерски род и стотици години прелъстявах мъже в името на черното изкуство.

— Какво? — смънках аз.

— Но това е вече минало! Отдавна ми омръзнаха тези игри на котка и мишка. Искам да имам постоянен приятел и наистина много те харесвам, затова не ти казах отначало и не исках да идваш у нас. Аз живея всъщност в гробището, в семейната ни гробница.

Кокалестият ѝ пръст посочи поляната нататък, зад мрежата, където се различаваха сенките на стотици мраморни плочи.

— Сигурно си я виждал, прилича на малка каменна къщичка.

— Не мога да повярвам — казах и беше самата истина.

— Но аз съм наистина тази, която познаваш! — горещо ме увери старицата и едната ѝ ръка стисна рамото ми; усетих дълги извити нокти да ме боцват през якето. — Само по време на дъжд заклинанията за омая се развалят и после трябва цяла вечер да ги повтарям. Това нищо не променя, нали? Утре ще бъда същата.

Успях да отвърна само:

— Вече не миришеш на виолетки.

— Лъжи — повтори с дълга въздишка Анита, — всичко беше лъжи... Но аз мога да правя и други магии! Мога да сътворявам билети

за всички концерти, за най-предните места, и да варя чай за нестихващо желание или за шестици на класните работи!

Отново се чу дрезгавото мяучене на котката.

— Ох — рече Ани, — трябва вече да вървя. Нашите не могат сами да затворят ковчезите си, а дори и да няма луна, светлината им пречи да спят. — Чао, миличко!

И бавно се приближи към мен, за да ми даде една дълга, разтреперваща целувка.

След това тръгна с леко накуцване нагоре, към входа на гробището. Котката ѝ се появи от мрака и я последва. Явно дъждът беше повлиял и на нея, защото беше чисто бяла и ми се стори, че не виждам друго от тялото ѝ, освен лъскави кости. Стоях безмълвен, с леко зинала уста и отпуснати неподвижни ръце. Зеленокожата вещица, която от един месец и осемнайсет дни беше мое гадже, сви наляво към големи железни порти. Чантата, натъпкана с шалове и ръкавици, се удряше в приведения ѝ от старостта гръб, а бялата безкосместа котка подскачаше край нея и махаше с опасната си кост.

Ани се обърна и се провикна, колкото ѝ държеше гласа, но въпреки това едвам я чух заради шума от проливния дъжд. Каза:

— По-късно ми звънни!

След което изчезна от погледа ми.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.